

MÁSODKÖZLÉSEK

Másodközlés: Drog-e az alkohol? Avagy hogyan harcolhatunk hitelesen a drogok ellen egy felessel a kezünkben

Secondary publication: Is alcohol a drug? Or how to fight drugs with a shot in your hand

Ismertető: [Demetrovics Zsolt](#)

Doi: [10.58701/mej.18693](https://doi.org/10.58701/mej.18693)

Első megjelenés: Demetrovics Zs. (2025) Drog-e az alkohol? Avagy hogyan harcolhatunk hitelesen a drogok ellen egy felessel a kezünkben https://m.hvg.hu/360/20250321_Drogpolitika-csod-drog-alkohol-falusi-kocsmaprogram-prevencio-alkoholizmus (Megjelent a hvg360 internetes újságban 2025.03.21. 16:30-kor)

Kulcsszavak: alkohol; kábítószer; pszichoaktív szerek

Keywords: alcohol; drugs; psychoactive substances

A címben feltett kérdésekre egyszerű és egyértelmű, különösebb mérlegelést nem igénylő válaszok adhatók: 1. Igen. 2. Sehogy. Mégis számos olyan további megfontolást vet fel a két kérdés, hogy érdemes ezeket kicsit részletesebben körüljárni.

Az első kérdés a prevenciós előadások standard első kérdése a közönségtől. Lehet rá hosszan válaszolni, bemutatva az egyes kifejezések (drog, kábítószer, pszichoaktív szer stb.) pontos jelentését és etimológiáját, de hasznosabb „lefordítani” a kérdést. Mit is akar megtudni a kérdező? Nyilvánvalóan azt, hogy mi a különbség az alkohol és a drog között, egy kalap alá vegyük-e az alkoholt és a különböző jobban vagy kevésbé ismert illegális szereket. Vagy még pontosabban fogalmazva, azon kívül, hogy az alkohol ma(!) Magyarországon(!) legálisan használható, 18 éves életkor felett megvásárolható, s legálisan elő is lehet állítani, van-e, ami alapvetően

elkülöníti az illegális szerektől. A válasz: nem, nincs.

Az alkoholt kizárólag jogszabályi besorolása különíti el az illegális szerektől.

Ezekre, a különböző – legális és illegális – tudatállapot-módosító szerekre a szaknyelv pszichoaktív szerként hivatkozik. Ez a hivatalos kifejezés arra utal, hogy olyan kémiai anyagokról van szó, amelyek első sorban a központi idegrendszerre hatnak (vagyis az agyműködésre, s így a gondolkodásunkra, az észlelésünkre, az érzékeinkre, érzelmeinkre, hangulatunkra). Ezek a szerek hatásaikban rendkívül sokfélék. Egyes szerek nyugtató hatásúak, mások inkább stimulálnak, megint mások az észlelést befolyásolják, s hallucinációkat okoznak. Abban is különböznek ezek a szerek, hogy milyen mértékben és milyen módon hatnak a szervezet egyéb működéseire, pl. a légzésre, a szív működésére

vagy az izomműködésre, ami a veszélyességük tekintetében is fontos tényező lehet. Ebbe a sokféleségbe illeszkedik az alkohol is. Egyes szerekhez jobban, másokhoz kevésbé hasonlít, de jogi státuszán kívül nincs olyan kémiai vagy hatásmechanizmusbeli jellemzője, amely elkülönítené a tiltott szerektől.

A MI DROGUNK

Fontos leszögezni, hogy az alkohol eltérő jogi státuszát kizárólag történeti-kulturális beágyazottsága indokolja. Az alkohol a „mi drogunk”, használata a zsidó-keresztény vagy európai kultúra szerves része. A szó szoros értelmében évezredek óta átítatja az ünnepeinket, és sajnos a mindennapjainkat is. Illegálissá tétele fel sem igazán tud merülni (a néhány csúfos kudarc elemzésére most nincs hely kitérni).

Ezzel szemben a marihuána, az LSD, az amfetamin, a kokain és a többi, illegális listán tartott szer egytől-egyig „(kultúr)-idegen drogok”. Néhány évtizede ismerjük (pontosabban nem ismerjük) őket, s így félelmetesek és tiltandók, mint minden, ami az ember saját kultúrájától, szokásaitól eltérő. Jelen gondolatmenetünk szempontjából ennek a jelenségnek egy fontos konklúziója van, nevezetesen, hogy az alkohol nem valamilyen fontos kémiai vagy hatásbeli tulajdonsága, és végképp nem az illegális szerekhez hasonlítva kisebb mértékű ártalmassága miatt legális, hanem pusztán azért, mert ismerjük, megszoktuk és a kultúránk része.

Az egyik fő probléma ezzel az, hogy valójában az egyes viselkedéseket tiltó jogszabályokkal kapcsolatosan logikusan feltételezi a társadalom, hogy ezeket az állam azért hozza, hogy védje a polgárait a veszélytől, s másokat azért nem tilt vagy akár támogat, mert azok nem ártalmasak.

Ez lenne a logikus: a veszélyes tevékenységeket tiltom (a nagyon veszélyeseket szigorúbban büntetem, a kevésbé veszélyeseket kevésbé), a nem veszélyeseket engedélyezem. Sajnos emiatt az alkohol legális státusza azt sugallja, hogy a veszély nem áll fenn, de legalábbis lényegesen csekélyebb, mint az egyéb drogok esetében, amelyeknek akár az egyszeri használata is két évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető ma Magyarországon. A valós helyzet azonban nem ez. Az alkohol a ma ismert pszichoaktív szerek egyik legveszélyesebbike. David Nutt szakértői kutatása alapján – amelyben húszer ártalmasságát hasonlította össze –

az összártalomindexe csak a kokainnak, a heroinnak, a barbiturátoknak és az utcai metadonnak volt magasabb, mint az alkoholnak.

De a krónikus testi ártalmakat tekintve például csak a dohány és (éppen hogy) a heroin előzi meg az alkoholt, míg a társadalmi ártalmak vonatkozásában csak a heroin jár előtte. De a rangsoroktól függetlenül is tudjuk, hogy az alkohol az egyik legproblémásabb, legártalmasabb drog, amit ismerünk, a központi idegrendszer mellett lényegében minden szervrendszert súlyosan károsít, és ez a hatás messze nem olyan dóziszfüggő, mint ahogy azt sokan hinni szeretnék.

Azon lehet vitatkozni, hogy a hetente 4-5 alkalommal, étkezéshez elfogyasztott 1-1,5 dl vörösbor ártalmas vagy sem (kimondhatjuk, hogy jelentős kockázatot nem jelent az egészségre), de ami efölött van, az bizonyosan ártalmas. Az is biztos, hogy a tömény alkoholnak nincs elfogadható (értsd egészséghatáron belüli) fogyasztási mértéke. Természetesen az ártalom nagyban függ a mennyiségtől, a használat rendszerességétől és még sok mindentől, de mindenképp fennáll.

De térjünk vissza a legális státusz által a társadalomnak küldött téves (rejtett) üzenethez, miszerint az alkohol használata nem lenne különösebben veszélyes. Ezt ugyanis a megfelelő prevenció, a kormány és az egészségpolitikusok következetes kiállása és az alkoholhasználat veszélyeit hangsúlyozó fellépése – legalábbis részben – akár kompenzálhatná is. És sok minden mást is tehetne még az állam, hogy egy olyan szerrel kapcsolatban, amely valóban nem küldhető illegális listára (mert azzal még nagyobb gondokat okoznánk), de az ártalmait egyéni, családi és társadalmi szinten is hatalmas problémát jelentenek.

Sajnos a magyar állam ennek inkább az ellenkezőjét teszi, s látványos formákban áll ki támogatóan az alkohol használata mellett. A második Fidesz-kormány első intézkedései között tette lehetővé, hogy bárki – nem mellesleg adómentesen – főzhessen magának 50 liter tiszta alkoholt évente (ez több mint 100 liter pálinkának felel meg 365 napra). Ha a döntés – e helyütt csak a fenti gondolatmenetet követve – üzenete nem lenne egyértelmű, számtalanszor ki is lett mondva vezető politikusok által: „a pálinkafőzés szinte szabadságjog”, „a nemzeti kultúra szerves része”.

De az egyéb üzenetek is egyértelműek. A kormány aktív támogatója a bor- és pálinkafesztiváloknak, nem ritkák az utalások (kormánypárti és ellenzéki politikusoktól egyaránt) az alkoholhasználat és a férfiaság, az erő, de akár az egészségesség kapcsolatára, de a miniszterelnök sem csak a törvényeken és nyilatkozatain keresztül támogatja a pálinkafogyasztást, hanem maga is gyakran jelenik meg felessel a kezében. Mindezeknek a hatása nem alábecsülendő. De említhetjük a parlamenti (értsd munkahelyi) alkohol-

fogyasztást is. Bár a fenti néhány példa mindegyike megérne egy külön elemzést, most csak

ezen üzenetek kommunikációs hatását javaslom végiggondolni egy olyan helyzetben, amikor a kormány éppen hadat üzen a droghasználatnak és drogkereskedelemnek.

KINEK SZÓL A KETTŐS KOMMUNIKÁCIÓ?

Tehát a második kérdés: mennyire tud hiteles lenni a fenti magyar politikus (és a kormányzati politika általában) a drogok elleni fellépésben? Mint előrebocsátottam, lényegében semennyire sem. A feltételezett célcsoport – a drogokat már használók vagy a jövőben potenciálisan kipróbálók – körében legalábbis bizonyosan nem.

Legyünk megengedők, s lássuk be, a magyar társadalom jelentős része a fenti kettősséget vagy nem gondolja végig, vagy tudomásul veszi a jogi besorolás elvét követve, s ilyen módon valóban nem is fog neki problémát okozni az alkohol-fogyasztás támogatása és a droghasználat elleni háború ellentmondásossága. (Tegyük azért hozzá, hogy ez már önmagában az állam súlyos felelősségére utal, hiszen hiányzik a megfelelő felvilágosító tevékenység.) A társadalomnak ez a része azonban azokból a polgárokból áll, akik maguk nem fogyasztanak illegális szereket (sőt, talán barátaik, családtagjaik körében sem jellemző ez), s így elsődlegesen semmilyen tekintetben nem jelentenek célcsoportot a drogok elleni harcban. Ők akár lelkes támogatói is lehetnek az illegális drogok elleni meghirdetett háborúnak, és e tekintetben nyilván jelentős célcsoportot jelenthetnek szavazati szempontból.

Annak az elemzését, hogy a most meghirdetett drogháború mennyire szolgál politikai érdekeket (értsd szavazategyűjtés), és mennyire fűtik szakmapolitikai célok és szempontok (értsd a droghasználat egyéni és társadalmi ártalmainak csökkentése) meghagyom a politológusoknak. Magam, addiktológusként arra tudok választ adni, hogy amennyiben feltételezzük, hogy a kormány szándékait szakmapolitikai szándék vezérli, akkor milyen szempontokból elhibázott az, amit az eddigi tervekről tudunk.

Egyrészt azok a polgárok, akik alkalmilag vagy rendszeresen használnak vagy használtak illegális szereket, vagy láttak már közelebbről drogokat kipróbáló, alkalmilag használó embert, esetleg beleolvastak valamilyen vonatkozó ismeretterjesztő munkába az alkoholról és egyéb drogokról, pontosan tisztában van a fenti kettős kommunikáció tévedéseivel. Elvileg – részben legalábbis – ők lennének a célcsoport: a drogokat még ki nem próbáló vagy éppen csak kísérletezgető fiatalok, akiket egy jó program, megfelelő stratégia sikerrel távol tudna tartani a veszélyes szerektől.

Ez jó cél lenne, de az eléréséhez egyrészt jó stratégia és eszköztár, másrészt hitelesség kell. A hitelességhez pedig a tartalomnak és az üzenetküldőnek is hitelesnek kell lennie, márpedig az egyik drog (alkohol) használatának támogatása könnyen blokkolja a másik droggal kapcsolatos tiltó üzenetet, ha nincs észszerű magyarázat a különbségtételre. A mai fiatalok és azok a generációk (ma már ötven alatt potenciálisan bárki),

akik már a középiskolában találkoztak marihuánával vagy ecstasyval, látják, hogy a helyzet komplexebb.

Látják, hogy az alkohol is lehet nagyon ártalmas, és azt is látják, hogy az illegális szereket kipróbálók vagy alkalmilag használók nem mind túladagolásban halnak meg az utcán. Sőt, sokan közülük ma sebész főorvosok, sikeres vállalkozók, állami cégek vezetői, politikusok, óvónők, buszsofőrök, tűzoltók, nővérek, könyvelők, ügyvédek, bírók, gyári munkások. És közülük sokan ma is használnak alkalmanként vagy több-kevesebb rendszerességgel különböző szereket (nem csak alkoholt). Ennek a rétegnek az egyszerű drog=rossz, alkohol=ok üzenet nem tud hiteles lenni. És annak a serdülő vagy fiatal felnőtt rétegnek sem, amelyik sajnos jól látja maga körül az alkohol pusztító hatását, szülein, nagyszülein, nagybácsin, nagynénin, vagy jó esetben csak a szomszédon. Ők látják, hogy az ártalmasság nem egyszerűen a szertől függ, hanem a használat rendszerességétől, módjától és sok más tényezőtől.

Valószínűleg azt is jól látja a társadalom ezen része, hogy integrált fellépés lenne szükséges, amely a legális és illegális szerhasználat ártalmaira egyaránt koncentrálna, s amelyben az üzenetküldő (legyen az szülő, pedagógus vagy politikus) hiteles. Azaz nem alkohollal a kezében prédikál a marihuána ellen, s nem egy marihuánás cigarettával a szájában intéz kirohanást az alkohol veszélyei iránt.

A TILTÁS „EREDMÉNYEI”

De sajnos még itt sem tartunk, a probléma ennél is sokkal nagyobb. Úgy tűnik, a kormány nem látja, hogy a drog- és alkoholhasználat terén nem újabb jogszabályokra, alkotmánymódosításra és végképp nem háborúra van szükség, hanem szakmai-tudományos alapokon nyugvó

komplex stratégiára és a stratégia következetes, kormányokon átívelő végrehajtására.

Ha bárki vet egy pillantást a ma már több mint százéves drog- (és időnként alkohol-) üldözés tapasztalataira, akkor pontosan látja, hogy az irdatlan pénzköltés mellett ezek nemhogy sikerre nem vezettek soha, de többnyire igen jelentősen növelték a problémát. Nemcsak a növekvő bűnözés terén, hanem az egyének és a társadalom által elszenvedett károk terén is. A tiltás és háború politikája a probléma rejtetté válását fokozza, a segítségre szorulóknak kevésbé kérnek segítséget, a prevenció hiteltelenné és lehetetlenné válik.

Mindeközben a tiltás visszatartó ereje minimális.

Nem kell messzire menni, elég a hazai statisztikákat megnézni a legszigorúbb európai törvény országában közel harminc év távlatából. Elhatároztam, hogy nem írok számokat, de egyet mégiscsak ideszúrok. A Paksi Borbála által vezetett országos reprezentatív kutatásokból rendelkezésre álló legmegbízhatóbb adatok szerint Magyarországon mintegy 2,2 millió felnőtt használt már valaha marihuánát vagy hasist (csak a rend kedvéért ez a felnőtt népesség több mint egyharmada).

Természetesen a fent említett stratégiának része kell legyen a jogi szabályozás és a bűnüldözés is, de nem kellene elfelejtkezni a prevencióról, a kezelésről, a családok szerepéről, az ártalomcsökkentésről s még számos területről. A szakemberek széles körű bevonására lenne szükség, s tegyem hozzá, minél kevesebb politikára, de következetes politikai akaratra a szakmai konszenzus megvalósításában.

Ehhez Magyarországon a legkiválóbb szakmai háttér áll rendelkezésre. A hazai kutatók a világ élvonalában vannak, az elmúlt évtizedekben kiképződött prevenciós szakemberek a legmagasabb színvonalat tudják képviselni, s hasonló a helyzet a terápia, az ártalomcsökkentés, a rehabilitáció területén is. Ha a cél valóban a droghasználat negatív következményeinek mérséklése, akkor itt az idő a szakmára támaszkodni.

Ha csak látszatháború a cél, akkor sajnos ismét és továbbra is a sikeres prevencióhoz és terápiához szükséges források sokszorosát fogjuk értelmetlen, sikertelen, az ártalmakat önmagában csak fokozó bűnüldözésre költeni.

Az a fajta háború, amit most a kormányzat meghirdetni látszik, még soha sehol nem működött.

Most és itt sem fog. Arra ellenben vannak példák, hogy átgondolt szakmai konszenzussal megalkotott és következetesen végrehajtott stratégiával lehet eredményeket elérni. Nem azt a bizonyos drogmentes világot, ami egyszerűen nem létezik (nem is létezett soha), de egy olyan világot, amiben a célok értelmesek és reálisak, az eredmények mérhetők és értékelhetők, és az egyéni és társadalmi ártalmak minimalizálhatók.

AZ ELSŐ ORBÁN-KORMÁNY ÉS A DROGPOLITIKA ARANYKORA

Meg kell jegyezzem, hogy egyébként lenne hova visszanyúlni a hazai drogpolitikában. A magyarországi drogpolitika „arany évtizede”, az első Fidesz-kormányval kezdődött 1999-ben, s aztán a második Fidesz-kormányval ért véget 2010 tavaszán. A rendszerváltás utáni első – kissé talán kaotikus – évtizedben (sőt már pár

évvel azt megelőzően) igen jelentős szakmai fejlődés indult meg, de valójában az 1999-ben az Ifjúsági és Sportminisztériumban Topolánszky Ákos vezetésével felálló helyettes államtitkárság alatt rendeződött össze a hazai drogpolitika. Ekkor jött létre a minisztérium háttérintézményeként Felvinczi Katalin vezetése alatt a Nemzeti Drogmegelőzési Intézet 2001-ben, és indult el egy olyan szakmai munka, amely hosszú időn át pozitívan határozta meg a terület fejlődését.

A 2000 decemberében – ma már elképzelhetetlen módon (de akkor is egyedi esetként) – hatpárti konszenzussal elfogadott Nemzeti stratégia a kábítószer-probléma visszaszorítására c. dokumentum egy évtizedre kormányokon átívelő módon határozta meg a drogprobléma elleni stratégiai fellépés irányát, elveit és lépéseit. A stratégia megvalósítását igen korlátozott, de mai szemmel nézve felfoghatatlanul bőséges források segítették a kutatások, a prevenció, a kezelés és az ártalomcsökkentés területén. Tegyük hozzá, a jogi és a politikai környezet formálisan nem volt lényegesen kedvezőbb, mint ma, de a valóságban számtalan értelmes szakpolitikai döntés és működés lehetővé vált. Bár a kormányzat és a miniszterelnök akkoriban is „ördöggel való cimborálásként” utalt a droghasználatra, a területet felügyelő miniszter az elfogadott stratégiát követve hozott pragmatikus döntéseket a megelőzés, a terápia és az ártalomcsökkentés (például tűcsereprogramok) támogatásáról.

A 2002-es kormányváltást követő két ciklusban bár fokozatosan vesztett a terület az adminisztráción belüli súlyából (pl. az egymást követő vezetők közül előbb főosztályvezető, majd főosztályvezető-helyettes lett), de a stratégiai irány és a források volumenüket tekintve megmaradtak.

Egészen 2010-ig, amikor is néhány hónap alatt tette az új kormányzat lényegében a földdel egyenlővé a területet.

Az egyebek mellett nemzetközi pályázatokat nyerő, a helyi kábítószerügyi egyeztető fórumokat felállító, képző és menedzselő Nemzeti Drogmegelőzési Intézetet csak úgy, mint a minisztériumi koordinációt és a konkrét szakmai programokat. Ha van szándék tenni valamit a területtel, másfél évtized után akár lehetne most megint építkezni. A szakemberek megvannak, s bár jó részük pályaelhagyásra kényszerült, bizonyosan visszacsábítható.

PROBLÉMÁKAT GYÁRTANAK AZOKNAK, AKIKNEK NINCS

És akkor még néhány dolog, amit érdemes tisztázni. Először is, a drogfüggőség betegség. Hivatalos diagnosztikai neve pszichoaktív szer-használati zavar, és csak a rend kedvéért, ugyanez a betegség név alkalmazandó az alkohol és a heroin esetében is. Lehet egy betegséget bűncselekménnyé nyilvánítani (ez meg is történt), de egészen biztosan nem lehet jogszabályokkal és bűnüldözéssel gyógyítani. Másodszor, a droghasználat, pont úgy, mint az alkoholhasználat, sokféle lehet intenzitásában, mintázatában, veszélyességében. A droghasználók és alkoholhasználók döntő többsége például nem függő (és így nem is beteg), hanem például alkalmi használó. Jelentős részük teszi ezt problémamentesen vagy kevés problémával. Esetükben lehet tere a prevenciónak vagy egyéb beavatkozásoknak a későbbi esetleges problémák elkerülése érdekében, de ehhez nem bűnüldözés kell – amelynek nincs elrettentő-visszatartó hatása –, hanem szakmai programok.

Márpedig a mostani kormányzati kommunikáció eddig kizárólag a bűnüldözés különböző formáira utal. A kinevezett kormánybiztos is a kábítószer-kereskedelem felszámolásáért felelős, még véletlenül sem azért, hogy az egyéneket és a társadalmat kevesebb ártalom érje a szerhasználat következményeként. A bűnüldözésről két dolgot tudunk, azt, hogy drága (egy kisebb razzia árából éveig el tud működni egy jó prevenciós program), és nem hatékony. Egész pontosan inkább ártalmakat okoz, mintsem csökkenti azokat.

Nem beszéltünk még a dizájnert drogokról vagy más néven új szintetikus szerekről, holott a kormányzati kommunikáció nagy hangsúlyt helyez ezen – valóban igen jelentős – probléma felismerésére. Ez örömdetes, még akkor is, ha az első riportokat a 2000-es évek elején írtuk erről a problémáról, 2012 márciusában Budapesten rendeztük meg a világ első nemzetközi konferenciáját a témában, s azóta is számtalan hazai kutatási beszámoló igyekezett felhívni a kormányzat figyelmét a problémára és a cselekvés szükségességére. Jó, hogy megtörtént most a felismerés, de ahogy fent részleteztem, rossz az irány. Érdemes lenne megkérdezni a sok évtizedes tapasztalattal rendelkező szakembereket, mivel a kormánnyal szemben ők két és fél évtizede tudnak a problémáról, s dolgoznak ellene a kormányok érdektelensége és sok esetben kifejezett akadályozó tevékenysége ellenére és kidolgozni azokat a lehetőségeket, amelyekkel segíteni lehet azokat, akik rászorulnak, és nem feltétlenül problémákat generálni azoknak, akiknek még nincs – és emellett persze lehet üldözni a kereskedelmet is.

DROGHÁBORÚ A KOCSMAPROGRAM MELLÉ

Ne legyen félreértés. Nem a drogok (értsd illegális szerek) okozta ártalmak kibebítése vagy akár relativizálása volt a célja a fentiek összefoglalásának. Célom volt ugyanakkor, hogy az alkohol veszélyeire is felhívjam a figyelmet. Valamennyi pszichoaktív szer – legális és illegális – hordoz magában ártalmakat; ez az egyértelmű alaptétel. Éppen ezért kellene integrált alkohol- és drogpolitika, s nem a jogi státusz mentén haladni (sajnos jogi besorolásukról a szerek nem tudnak, így ők sem attól teszik függővé a hatásukat). Értem én, hogy a parlamentek világszerte inkább támaszkodnak a kulturális hagyományokra és ezzel összefüggésben a szavazók elvárásaira a legalitás meghatározásában, de ez nem kell, hogy szükségszerűen a bűnüldöző hozzáállás dominanciájához vezessen a drogpolitikában, és szintén nem kell, hogy támogató attitűdöt jelentessen az alkohol használata ügyében. Épp ellenkezőleg. Akár az adott jogszabályi keretek mellett is – csak, hogy világos legyen, semmi esetre sem a drogok legalizációja mellett érvelek – lehet hitelesen és hatékonyan fellépni a legális és illegális szerek használata és az általuk okozott ártalmak csökkentése érdekében.

Ehhez persze talán nem kocsmaprogramot kellene hirdetni a drogháború mellé.

Márpedig e pillanatban úgy tűnik, már nem is a felessel koccintó politikus harcolna a drogok ellen, hanem egy olyan kormányzat, amely miközben nem szán értelmezhető mennyiségű forrást a drogprevencióra, a kezelésre és a rehabilitációra, amely másfél évtizede ignorálja a teljes szakterületet, és nem tudott az asztalra tenni egy stratégiát a drogprobléma keze-

lésére, most a legfontosabb problémaként a „falu lelkének” (a nemzetgazdasági miniszter megfogalmazása) titulált kocsmamegmentését azonosítja, s erre mindjárt talál forrást is. Remélem, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki lát itt némi problémát. Megmondom őszintén, nem vagyok reménytelen az ügyben, de ha mégis, akkor talán csak azért, mert ezúttal

a fent leírt, a szakemberek által unalomig ismételt

ellentmondásokat sikerült olyan látványos szinten megjelenítenie a kormányzatnak, hogy erre talán a társadalom szélesebb rétegei is felfigyelnek.

HIVATKOZÁSOK

Demetrovics Zs. (2025) Drog-e az alkohol? Avagy hogyan harcolhatunk hitelesen a drogok ellen egy felessel a kezünkben https://m.hvg.hu/360/20250321_Drogpolitika-csod-drog-alkohol-falusi-kocsmaprogram-prevencio-alkoholizmus (Megjelent a hvg360 internetes újságban 2025.03.21. 16:30-kor)

INFORMÁCIÓK A SZERZŐRŐL

Demetrovics Zsolt
ELTE Pszichológiai Intézet, Budapest; Flinders University Institute for Mental Health and Wellbeing, College of Education, Psychology and Social Work, Adelaide, Australia
zsolt.demetrovics@gmail.com

CIKKINFORMÁCIÓK

Beküldve: 2025. 04. 08.
Elfogadva: 2025. 04. 08.
Megjelentetve: 2025. 05. 26.

Copyright © 2025 Demetrovics Zsolt. Kiadó: Magyar Népegészségügy Megújításáért Egyesület. Ez egy nyílt hozzáférésű cikk a CC-BY-SA-4.0 licenstszerződés alapján.